

Title :	ปีที่ 14 ฉบับที่ 5043 วันอังคารที่ 11 สิงหาคม พ.ศ.2558 • 10 บาท •
Subject Heading 1 :	คม ชัด ลึก
Subject Heading 2 :	
Source :	www.komchadluek.net
Date :	วันอังคารที่ 11 สิงหาคม 2558

ชีวิตทรหด

คุณหนูไปฝึกงานต่างแดน

“ฤดูร้อนปีนี้นักศึกษาจะมีเวลาหยุดช่วงปิดภาคเรียนกว่า 5 เดือน จึงคาดว่าจะมีนักศึกษาสนใจเดินทางไปฝึกงานในต่างประเทศนับพันคน”

ดร.สุวรรณา เดชาทัย อาจารย์หัวหน้าส่วนจัดหางานและฝึกงานของนิสิตประจำมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงจังหวัดเชียงราย ให้ข้อมูลแก่คณะผู้แทนกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศด้วยน้ำเสียงและท่าทีเป็นกังวลพอสมควร เหตุผลที่อาจารย์ท่านนี้ต้องกังวลคงหนีไม่พ้นเรื่องสวัสดิภาพและความปลอดภัยของตัวนักศึกษานั้นเอง เพราะยามที่เด็กนักเรียนเหล่านี้ต้องไปใช้ชีวิตระหว่างฝึกทำงานในต่างประเทศเป็นเรื่องที่อยู่เหนือการควบคุมและไม่ง่ายที่มหาวิทยาลัยจะเข้าไปสอดส่องดูแลได้อย่างทั่วถึง

ยิ่งในปัจจุบันนักศึกษามีความต้องการจะเปิดโลกทัศน์ของพวกเขาออกสู่โลกภายนอก คิดฝันไปไกลถึงประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย หรือยุโรป ในแต่ละปีเด็กจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ หันมาใช้บริการของบริษัท

เอเยนซีเอกชนกันอย่างแพร่หลาย อีลอนบิตามารดาให้จ่ายเงินกับบริษัทเหล่านี้เพียงเพื่อทำหน้าที่เป็นคนกลางส่งพวกเขาออกไปทำงานในช่วงปิดภาคเรียน ดังนั้นในช่วงที่ผ่านมาไม่ว่าคณาจารย์หรือผู้ปกครองต่างก็ปวดหัวกับเรื่องนี้ ไหนจะค่าใช้จ่ายที่หักอาศัย การทำงาน ความปลอดภัย เรียกว่าห่วงจิปาถะไปหมด

ในโอกาสที่เจ้าหน้าที่กรมการกงสุลได้ไปร่วมเสวนากับคณะอาจารย์และนักศึกษาอย่างตรงไปตรงมา สิ่งที่ยกมาบอกเล่าแก่นิสิตก็คือว่า **เวิร์กแอนด์ทรಾವেল** ไม่ใช่การทำงานชั่วคราวที่นายจ้างในต่างประเทศจะมีจิตเมตตาต่อนักศึกษาที่มาจากต่างบ้านต่างเมือง แต่นี่คือการทำงานเต็มสมรรถนะไม่ต่างจากงานกรรมกรและเป็นธุรกิจเต็มตัวที่นายจ้างยอมได้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากการประหยัดต้นทุน กล่าวคือไม่ต้องทำสัญญาจ้างระยะยาว ไม่ต้องดูแลคนงานตามข้อกำหนดมากมายนัก รวมไปถึงการไม่ต้องจ่ายเงินชดเชยกรณีไล่ออกจากงาน เข้าใจได้อย่างง่ายๆ ว่าฝ่ายที่เสียเปรียบก็คือบุตรหลานของพวกเรานั่นเอง

นักศึกษาหญิงรายหนึ่งเล่าให้ฟังว่า ตั้งแต่เลิกจนโต

เธอไม่เคยแตะต้องงานบ้านไม่เคยซักผ้า ล้างจาน ชัดห้องน้ำ หรือปูที่หลับที่นอนให้ใครเลย แต่เมื่อสมัครไป **เวิร์กแอนด์ทรಾವেল** บริษัทให้เธอไปทำงานในตำแหน่งเ้าส์คัปปิ้ง หรือคนทำความสะอาดสะอาดในโรงแรม เช้าจรดเย็นแทบไม่ได้พูดคุยกับใคร ทำงานเหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด เป็น

โลกที่เธอเองไม่เคยสัมผัสมาก่อนในชีวิตทีเดียว

นักศึกษาอีกจำนวนไม่น้อยต้องทำงานในสภาพที่ถูกต้องคิด เพราะหน้าที่ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นงานที่จัดอยู่ในระดับล่างสุด อาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อแลกกับค่าแรงชั่วโมงละ ๑๐ ดอลลาร์ ได้เงินมาแล้วยังต้องกันไว้จ่ายค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่ารถ ฯลฯ แทบไม่มีเงินเหลือให้ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายเลย บางคนยอมสละภาพว่าหลังจากเลิกงานในแต่ละวันต้องรอเก็บอาหารเหลือของโรงแรมเพื่อนำกลับไปรับประทาน เป็นชีวิตที่ต้องทรหดอย่างไม่น่าเชื่อ แต่กระนั้นเด็กนักเรียนเหล่านี้ก็เต็มใจที่จะเผชิญกับมัน

นักศึกษาอีกรายหนึ่งเล่าว่า **“สิ่งดีๆ ที่ได้รับจากการฝึกงานคงไม่ใช่ไปแล้วจะพูดภาษาอังกฤษเก่งขึ้น เพราะเราพูดได้อยู่แล้ว ทำงานหาเงินก็ได้ไม่มาก งานที่ทำเหนื่อย**

